

re miljøbevidsthed og bekræfter de udsagn, som er formuleret i »Energi 2000«, og de bindinger, der er dér.

Men når det så kommer til stykket og det kommer til handling, så er der ikke grænser for, hvor mange bortforklaringer der er, så er der ikke grænser for handlingslammelsen, og så er der ikke grænser for, hvordan man stikker hovedet i busken og skyndsomt forsvinder ud af billedet.

Der har været tale om en række bortforklaringer, f.eks. at de mål, som blev fastlagt af Schlüterregeringen i 1990, jo er nået! Melodien har også lydt således: CO₂-mankoen er væk! Den er nærmest forsvundet af sig selv. En tredje variant af denne stikken hovedet i busken er, at tallene er manipulerede, at det er fup og svindel! I den lidt pænere version hedder det: Tallene er jo meget usikre, så vi kan i realiteten nok se bort fra dem!

En anden variant af den samme problemstilling fra Venstres og De Konservatives side går på, at det er udlandet og ikke os, der skal løse problemerne, at det skal løses andre steder. En sjette variant er, at vi må vente på de andre. Der har også været den begrundelse, at alt det, som vi foreslår, ingen adfædsændringer giver, og at det derfor intet miljøsigte har.

Jeg synes, det har været en begrædelig omgang bortforklaringer og en ukonstruktiv deltagelse i debatten – helt som jeg havde frygtet. Det eneste konstruktive, jeg føler at man er kommet med, er, at aftaler løser alle problemer. I de ekstreme tilfælde, hvor der på trods af alle beregninger og alt muligt andet alligevel skulle vise sig at være en manko, klarer aftaler det hele!

Samtidig har jeg hørt hr. Peter Brixtofte tordne mod regeringens forslag som et stykke ren og skær socialisme og som et bureaukratisk system. Så spørger jeg mig selv: Når den flig af alternativ strategi til at løse de problemer, som man vedkender sig at der er, har været aftaler, hvordan pokker kan man så forestille sig, at man kan få en reduktion af CO₂-udslippet, der svarer til målsætningens opfyldelse, og som kræver en flerstrengt indsats, sådan som vi har foreslået, alene ved hjælp af aftaler, og samtidig hævde, at der er mindre socialisme og mindre bureaukrati?

Jeg fatter det ikke. Aftaler er efter mine begreber noget, som er utrolig bureaukratisk, og som godt kan tages som udtryk for en form for socialisme eller planøkonomi. Det er den børnelær-

dom, jeg har fået. Jeg synes, det er for ringe, og jeg synes, problemerne er for store og for alvorlige til, at man bare kan sige: Frivillige aftaler, så har vi klaret problemerne.

Regeringens strategi har været at tage målsætningerne dybt alvorligt. Man kan også sige, at regeringen har været indstillet på at realisere de målsætninger, som Schlüterregeringen og andre har formuleret og har bundet Danmark til.

Jeg kan også understrege, at regeringen har gjort meget ud af at lytte til alle interesserede kredse, ikke mindst erhvervene. Jeg har som minister været med til adskillige møder med erhvervenes repræsentanter på højt niveau og på teknikerniveau, og jeg vil sige, at det har været en meget lang og tung proces, men den har været nødvendig, og den er udtryk for, at regeringen har ment det alvorligt, at den har villet drøfte de her ting indgående med erhvervene.

Vi har lyttet til alle, og resultatet er blevet et lovkompleks, som er ganske sammensat. Det glimrer ikke ved at være smukt og enkelt, men det afspejler bare det forhold, at problemerne er komplicerede, at der har skullet tages en række hensyn, og at der er blevet taget en række hensyn på alvorlig måde.

Og det er faktisk det, der får nogle til på en billig måde at kalde det en Storm P.-maskine. Jeg synes, at det er vigtigt at gøre opmærksom på, at når det er blevet en Storm P.-maskine, så er det, fordi der er taget hensyn til en række forskellige ting, sådan som det har været regeringens målsætning. I en række af de Storm P.-maskiner, man ser afbildet, indgår der et væsentligt balanceelement, og det synes jeg er meget karakteristisk for dette lovforslag: Det er afbalanceret.

Der er blevet stillet nogle konkrete spørgsmål.

Ét er: Hvad vil regeringen gøre i den situation, hvor EU underkender dele af det samlede lovkompleks? Dér skal jeg bekræfte det, som hr. Peter Duetoft også var inde på: Det er klart, at hvis dele af forslagene bliver underkendt af EU, foreligger der en ny situation, og så må man selvfølgelig tage et samlet hensyn. Dette lovkompleks er et hele, og det er klart, at man ikke bare kan sige: Så piller vi den del ud og tager den del væk. Der skal så ske en ny forhandling inden for regeringen, og vi må så prøve at finde en løsning på grundlag af den.

Der er også stillet et spørgsmål om beskæftigelsesvirkningen af pakken. Ifølge den bereg-